

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΤΟΥ ΣΑΙΝΤ ΙΛΑΙΡ

Συνήθεια και τέλος: ἴδε σελ. 277.

Z.

Οὕτω, ἀπαύστως ἀσχολούμενος εἰς ποικίλα ἀντικείμενα, ὁ μαρκήσιος διήλθε τὸν βίον ἀνεφελον μέχρι τοῦ ἔτους 1870. Νέος ἔτι καὶ ὑγιής, ἔχων πλησίον τὴν μητέρα του, περικυκλούμενος ὑπὸ φίλων, περιζήτητος εἰς τὴν ἐκλεκτοτέραν κοινωνίαν, εὐρίσκων τέρψιν διηνεκῆ εἰς τὰ γράμματα, οὐδένα εἶχε λόγον ὅπως βλέπη τὴν ζωὴν ὑπὸ χρώματα σκοτεινά. Δὲν ἀπήλαυσε ἀληθῶς τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ γείνη σύζυγος ἢ πατήρ, ἀλλ' ἀπέφυγεν ἐξ ἄλλου καὶ τὰς θλίψεις τὰς συνοδευούσας ἐνίοτε τὰς τοιαύτας χαράς,

Ὅτε ἐπῆλθεν ὁ πόλεμος τοῦ 1870 καὶ ἡ πολιορκία τῶν Παρισίων, ἐξετέλεσε τὸ καθῆκόν του, ἀπλῶς, μετριοφρόνως, καθὼς πάντοτε.

Ἐπὶ αὐτοκρατορίας εἶχεν ὀνομασθῆ ἰοχαγός τοῦ 4ου λόχου τοῦ 21 τάγματος τῆς Ἐθνοφυλακῆς. Οἱ τοιοῦτοι διορισμοὶ ἐθεωροῦντο τότε ὡς βῆρος ὀχληρῶν, πάντες δὲ προσεπάθουν νὰ τοὺς ἀποφύγουν. Ἄλλ' ὡς εἶπομεν ἡδὴ ὁ Σαιντ-Ιλαίρ ἦτο ἐκ τῶν οὐδέποτε ἀρνούμενων τὴν ἐκτέλεσιν οὐδὲποτε καθήκοντος. Ἡ Ἐθνοφυλακὴ ἐκλήθη εἰς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν μετὰ τὴν καθάρεισιν τῆς αὐτοκρατορίας. Κατὰ τὸν ἐπιβληθέντα τότε νέον ὄργανισμόν οἱ ἀξιωματικοὶ ἐξελέγοντο ὑπὸ τῶν ἐθνοφυλακῶν, ὁ δὲ 4ος λόχος τοῦ 21ου τάγματος ὠνόμασε καὶ πάλιν τὸν ἀρχαῖόν του ἰοχαγόν. Κατὰ τὸν Δεκέμβριον ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ὅλου τάγματος λόχος πορείας, (bataillon de marche), ὡς ἀρχηγός δὲ αὐτοῦ ἐξελέχθη παμφηρεὶ ὁ ἰοχαγός τοῦ 4ου λόχου. Εἰς τὴν ἐξοσκῆσιν τῶν νέων τούτων καθηκόντων ἀνεφάνη οὗτος ὅποιος πάντοτε, ἐφελκύνων τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην ὅσων ἤρχοντο εἰς σχέσιν μετ' αὐτοῦ. Φύλαξ ἀγρυπνος τῆς πειθαρχίας, ἀκριβέστατος εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ὑπηρεσίας, πλήρης ἀγαθότητος καὶ προσηνείας, ἐντὸς ὀλίγου ἀπέκτησε τὴν φιλίαν ὅλων τῶν στρατιωτῶν του. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον πολλοὶ ἄποροι χάρις εἰς τὸν ἀρχηγόν των, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας, αἱ στερήσεις των ἐμετριάσθησαν οὐσιωδῶς· εὕρισκε πάντοτε τὸν τρόπον τοῦ νὰ ἔχη χρήματα πρὸς ἀνακούφισιν τῶν μὴ ἐχόντων. Εἰς τὸ τάγμα του συγκατελέγοντο καὶ λόγιοι ὀνομαστοὶ οὐκ ὀλίγοι, ὡς οἱ ἀκαδημαϊκοὶ Duruy καὶ Gaston Boissier καὶ ὁ ποιητὴς Corpee. Οὗτος ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συστρατιωτῶν του ὡς ὑπολοχαγός ἐν πρώτοις,

καὶ κατόπιν ὡς λοχίας, ἠρήθη καὶ τοὺς δύο βαθμούς θελήσας νὰ μὴν ἀπλοῦς στρατιώτης.

Ὁ λόχος οὗτος δὲν συνέπεσε νὰ παρευρεθῆ εἰς οὐδεμίαν τῶν τότε συμπλοκῶν περὶ τὴν πόλιν τῶν Παρισίων. Ἐφφύρει συνήθως παρὰ τὴν πύλην τῆς Ἰταλίας, οἱ δ' ἐθνοφυλακῆς διήρχοντο ἐντὸς τῶν χαρακωμάτων τὰς παγετώδεις νύκτας τοῦ δριμυτατοῦ ἐκείνου χειμῶνος. Μίαν νύκτα ἐστρατοπέδευσαν ἐντὸς τοῦ νεοκτιστοῦ τότε θεάτρου τῶν Γοβελίνων καὶ ἐκοιμήθησαν εἰς τὰ ἐδάκια τῆς πλατείας καὶ τὰ θεωρεῖα, ἔχοντες τὸ ὄπλον ἀναμέσον τῶν κνημῶν. Ἐνίοτε ὁ ἰοχαγός καὶ οἱ φίλοι του συνήρχοντο διὰ νὰ γεύωνται εἰς τὸ δωμάτιον μιᾶς θυρωροῦ ἐκεῖ πλησίον, ἢ ὅποια ἐμαγεύερε δι' αὐτοὺς ὅ,τι φαγώσιμον ἢ δύνατο κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν νὰ προμηθευθῆ τις. Εἰς ἐν τῶν τοιούτων συσσιτίων ἀνέγνωσεν ὁ Corpee εἰς ἐπήκουσιν τῶν συνδικιτιμῶν τὸ γνωστὸν ποίημα τοῦ Lettre d' un mobile Breton. Οἱ ἐκ Βρεττανίας ἐβελονταὶ εἶχον κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔλθει εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ κατέλυσαν περὶ τὸ Πανθεόν, τὴν συνοικίαν δηλαδὴ τοῦ 4 τάγματος. Ὁ ἰοχαγός ἔλαβε τὸ ποίημα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Corpee καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων, ὅπου καὶ ἐδημοσιεύθη τότε τὸ πρῶτον.

Ἐν τῷ μίσθῳ τῶν περισπασμῶν τῆς ὀδυνηρᾶς ἐκείνης περιόδου, αἱ ἀνησυχίαι τοῦ μαρκησίου ἐμοιραζόντο μετὰ τῆς πατρίδος καὶ τῆς μητρὸς του. Αὕτη εὐρήθη ἐκτεθειμένη εἰς κίνδυνον ἀληθῆ ὅτε ἤρχισεν ὁ βομβαρδισμὸς τῶν Παρισίων.⁽¹⁾ Οἱ πολιορκηταὶ ἐσκόπευον κατὰ προτίμησιν, μετὰ τῶν ἄλλων σημείων, καὶ τὸν θόλον τοῦ Πανθεοῦ, πολλαὶ δὲ περὶ αὐτὸ οἰκίαι ἐδολαβήσαν, ἀλλ' ἡ μαρκησία δὲν ἀπεφάσιζε νὰ παραιτήσῃ τὴν κατοικίαν της, μέχρις οὐ ἐν ὀβούζιον εἰσέδυσσε μέχρι τοῦ δωματίου της, εὐτυχῶς ἀνευ ἄλλης βλαβῆς.

(1) Ὁ γνωστὸς παρ' ἡμῖν γάλλος λόγιος Κορ Gidel ἐνθυμεῖται ὅτι τὴν 5 Ἰανουαρίου 1871, καθ' ἣν ἡμέραν ἤρχισεν ὁ βομβαρδισμὸς, εἶχον συγληθῆ εἰς συνεδρίαν τὰ μέλη τοῦ συλλόγου τῶν ἐλληνικῶν γραμματικῶν. Αἱ σφίραι ἐπίπτον εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς συνοικίας, ἀλλὰ τὰ πλείστα τῶν συγληθέντων μελῶν παρευρέθησαν εἰς τὴν συνεδρίαν, τινὰ αὐτῶν ἐν στολῇ ἐθνοφυλακῆς, μετὰ δὲ τούτων καὶ ὁ μαρκήσιος Σαιντ-Ιλαίρ. Οὗτος ἐξέφερε τὴν σκέψιν ὅτι μετὰ τῶν ριπτόντων τὰς σφίρας ἐκείνας ἐχθρῶν ὑπῆρχον ἴσως ἄνδρες φίλοι ἐπίσης τῶν γραμμῶν, καὶ ἐνθυμούμενοι μετὰ λύπης παρομοίας εἰς τὴν πατρίδα των ἐπιστημηνικὰς συνεδριάσεις.

της και λέγουσα ότι αν η γραία αφήση μιαν των θυγατέρων της να την συνοδεύση, θα έπραττε πολύ, μα πολύ θεάρεστον έργον και θα ειλκυε τας εύλογίας του αγίου επί τον οικόν της. "Αμα δε έννόησε κάπως κλονουμένη την μητέρα εις τας άντιρρήσεις της έστράφη προς τας παρθένους και δια ζωηρού λόγου ήρχισε την περιγραφήν της πανηγύρεως ένα κεντήση την περιέργειάν των. "Ω θα περάσουν ώραία εκεί! θα ιδούν τόσον κόσμον! Τους βλάχους, τας βλαχοπούλας με τ' άργυρά γκιουρτάνια και τά χαίμαλια, τά βλαχοπούλα με τά γαντζουδιά και τους τοκάδες, κατάφορτα ώστε να λέγης ότι τρέμει η τόπος όταν περιπατούν. Και ο ναίσκος ο συνήθως τόσον σοβαρός, με τά μαύρα μυκητιώντα τεύχη του και τον άξεστον ρυθμόν του. και αυτός θ' αποβάλλη την σοβαρότητα του και θα εμφανισθή στολισμένος με άνθη περί την θύραν και τά παράθυρα και στεφάνους και κηρίνας ζώνες. Και περίξ αυτού άληθής μυρμηκιά ανθρώπων και φωναί του οίνοπόλου όστις έχει στήση το πρόχειρον οίνοπωλείον του κάτω παχυσκίου άγριελαίας, του μικρεμπόρου, πλανωμένου έδω κ' έκει μετά του έμπορευματός του, του ζαχαρωπούλου άκολουθούντος παρά πόδας τά παιδια και φωνάζοντος έλευστικά «κοκοράκια γλυκα!... μελένια παστέλια!...» ενώ άλλος εκεί φωνάζει διατόρω «άσπρο-μαύρο! άσπρο-μαύρο!» Και τί είναι αυτό το άσπρο-μαύρο; "Ενας κύκλος με άσπρας και μαύρας ταινίας κ' ένας ρόμβος με τά αυτά χρώματα όστις στρέφεται ως ροδάνι εις την αυ-

λακα και τέλος πίπτει εις μιαν πλευράν άσπρην ή μαύρην και χάνεται ο παράς...

Και τά παιδια; "Α τά παιδια εινε άλλου. Συναζονται τά πονηρά εκεί όπου θεορεΐται εύκολώτερον το κέρδος, εις την Κρησάραν και βίπτουν εκεί τας πεντάρας των. "Αλλ' αυτά, ως να έχουν, θαρρεί, συκηνόησιν με τον ξένον πηδούν έξω, ως ακρίδες και χάνουν τά καυμένα τά μικρά. Και κάτι παλληκάρια, ως κάτι λεβέντες πού να τους πιη κανεις 'ς το ποτήρι όπισθεν του ναΐσκου δοκιμάζουν την εύστοχίαν των όπλων των, λαμβάνοντες ως σκοπόν, τον σταυρον εκεί κανενός τάφου—άκους τον σταυρόν!..

Δέν ήτο ανάγκη να ειπή περισσότερα ή εύφραδής χωρική. "Ολοι αι θυγατέρες του Καϊνούριου, καταμαγευμένοι εκ των λογών της, ήσαν πρόθυμοι να την άκολουθήσουν. Μάτηρ ή μήτηρ προσεπάθει να τας έμποδισή, ισχυριζομένη εν γέλωτι ότι ο Δημήτρης ο μεγαλειότερος υίός της, θα τας έδερν όλας και αυτήν την ιδίαν άμα έμάθανε τουτο.

— "Α, μπά, καλότυχη η Δημήτρης δέν εινε τέτοιος, τον ξέρω· έχει αγαθή ψυχή· ειπεν η Φρόσω να καθουχάση την γραίαν και τυχη του σκοπού της.

Η γραία τώ όντι εις τον έπαινον εκείνον του υίου της είσιγησε και δέν έφερεν άντιρρησην. Έφρόντισε μόνον πως να καθουχάση την προθυμίαν των θυγατέρων της δώσασα μόνον εις την Βασιλικήν την άδειαν ν' άκολουθήση την Φρόσω εις την πανηγυριν.

"Επειτα συνέχισα

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΒΙΤΣΑΣ.

ΟΥΡΑΝΙΑ

υπό Καμίλλου Φλαμμαριόν

Συνέχεια· ίδε σελ. 284

Συνήλθον τοιουτοτρόπως άμφότεροι εις μιαν των μάλλον προνομιούχων χωρών του κόσμου εκείνου, γείτονες και προωρισμένοι να συναντηθώσιν εκ νέου εν τή ζωή και να μερισθώσι τας αυτας συγκινήσεις, τας αυτας σκέψεις, τά αυτά έργα. Διό, καιτοι ή άναμνησις της επιγείου υπάρξεως των έμενε αποκεκρυμμένη και ώσει εξαλειφθείσα εκ της νέας μεταμορφώσεως, εν τούτοις άόριστόν τι αίσθημα πνευματικής συγγενείας και άμέσου συμπαθείας δεσμός τους συνήνωσεν εύθως ως επανείδον άλλήλους. Η ψυχική αυτών υπεροχή, το ποιόν των συνήθων αυτών σκέψεων, ή κατάστασις του πνεύματός των συνεισμένου εις την αναζήτησιν πανταχού του σκοπού και των αιτιών απέδωκαν εις άμφότερους ποιάν τινα ένδόμυχον όξυδέρκειαν, αποχωρίζουσιν αυτούς εκ της γενικής άμαθείας των ζώντων. Ηγαπήθησαν τόσον αίφνιδίως, υπέστησαν τόσον εύπαθώς την μαγνητικήν επιδρασιν του κεραυνού της συ-

ναντήσεώς των, ώστε μετ' όλίγον απέτελεσαν εν και μόνον όν, ήνωμένοι όπως και κατά την στιγμήν του επιγείου χωρισμού των. Ένεθυμούντο ο τι είχαν ήδη συναισθανθή, ήσαν δε πεπεισμένοι ότι τουτο συνέβη επί της Γης, επί του γείτονος πλανήτου του λάμποντος την έσπεραν δια τόσον ζωηράς λάμψεως εις τον ουρανόν του "Αρεως, ενίοτε δε κατά τας μονήρεις αυτών πτήσεις υπεράνω των λόφων των πεφυτευμένων δι' αιθερίων φυτών παρετήρουν τον «έσπερινόν άστέρα» προσπαθόντες να συνδέσωσι παλιν το θραυσθέν νήμα της διακοπείσης παραδόσεως.

Απροσδόκητον συμβάν εξέγησεν αυτοις τας άναμνήσεις των και τοις απέδειξεν ότι δέν ήπατώντο.

Οι κάτοικοι του "Αρεως εινε πολύ υπέρτεροι των της Γης ως προς τον οργανισμόν, ως προς τον αριθμόν και την λεπτότητα των αισθήσεων και ως προς τας διανοητικάς δυναμεις.

Χάρις εις την άσθενεστάτην πυκνότητα την ύπαρχουσιν επί της επιφανείας του κόσμου εκείνου και εις την πολύ έλασσονα βαρύτητα των αποτελουσών το σώμα ουσιών, τά σώματα σχηματίζονται άσυγκριτως όλιγώτερον βαρέα, πλέον δε αίθέρια, πλέον άβρά, πλέον εύαίσθητα. "Επειδή δε ή άτμοσφαιρα εινε θρεπτική, οι οργανισμοί των κατοίκων του "Αρεως εινε απηλλαγμένοι της χυδαίοτητας των επιγείων αναγκών. "Επικρατεί αυτόθι κατάστασις όλωσ άλλοια. Το φώς εινε ήττον ζωηρόν, καθότι ο πλανήτης εκείνος απέχει περισσότερο ήμων από του ήλιου και το όπτικόν νεύρον εινε πλέον εύαίσθητον. "Επειδή αι ήλεκτρικαι και μαγνητικαι επιδράσεις εινε αυτόθι έντονώτεροι, οι κάτοικοι έχουν αισθήσεις άγνωστους εις τους επιγείους οργανισμούς, δια των αισθήσεων δε τούτων συγκινωνούσι με τας τοιαύτας επιδράσεις. Τά παντα εινε σχετικά εν τή φύσει. Τά όντα πανταχού εινε ιδιαζοντα προς το μέρος ένθα ζωσι και ένθα γεννώνται. Οι οργανισμοί δέν δύνανται να εινε επιγείοι επί του "Αρεως, όπως δέν εινε δυνατόν να εινε έναέριοι εις τά βάθη της θαλάσσης.

"Επί πλέον δε ή κατάστασις της υπεροχής ή εκ της τοιαύτης των πραγμάτων διαταξέως προκύψασα ανεπτυχθη άφ' έαυτης ως εκ της τοιαύτης εύχερούς πραγματοποιήσεως πάσης διανοητικη. εργασίας. Η φύσις φαίνεται υπακούουσα εις την σκέψιν. Ο άρχιτέκτων όστις θέλει να οικοδομήση κτίριον, ο μηχανικός όστις θέλει να τροποποιήση την επιφάνειαν του έδάφους είτε εάν πρόκειται να ορύξη, είτε εάν πρόκειται ν' ανυψώση, να διχοτομήση όρη ή να πνήρωση κοιλάδας, δέν προσκρούουσιν όπως έδω κατά του βάρους του υλικού και κατά των υλικών δυσχερειών. Διό ή τέχνη εύθως εξ αρχής έποίησε ταχίστας προόδους.

Πρός τούτοις ή επί του "Αρεως ανθρωπότης ούσα κατά πολλας εκατοντάδας χιλιάδων έτων άρχαιότερα της επιγείου ανθρωπότητας, διήλθε πρότερον αυτης δι' όλων των φάσεων της αναπτύξεώς της. Αι έξοχώταται των παρουσών ήμων επισημονικών έφευρέσεων εινε παιδαριώδεις εν συγκρίσει προς την επιστήμην του πλανήτου εκείνου.

"Εν τή αστρονομία ιδίως εινε άσυγκριτω τώ λόγω περισσότερο ήμων προωδευμένοι και γινώσκουσι πολύ καλλιον την Γην άφ' ό,τι ήμεεις την πατρίδα των.

Έφευρον μεταξύ των άλλων μηχανηματι τηλεφωτογραφικόν δι' ου εν τινι κυλίνδρω ύψωματος αποτυπώται άνενάως, καθώς εκτυλίσσεται, ή εικών του ήμετέρου κόσμου και μένει εκεί αναλλοίωτος. "Εν άπέραντω μουσειώ, ειδικώς προωρισμένω δια τους πλανήτας του ή-

λιακού συστήματος διατηρούνται εν χρονολογική σειρά πάσαι αυται αι φωτογραφικαι εικόνες. "Ανευρίσκειται εν αυταις πασα ή ιστορία της Γης, οίον ή Γαλλία επί της εποχής του Καρολομάγνου, ή Έλλάς επί της εποχής του "Αλεξάνδρου, ή Αίγυπτος επί της εποχής του "Ραμσή. Δια του μικροσκοπίου δύναται τις να διακρίνη και αυτας τας ιστορικας λεπτομερείας, οίον τους Παρισίους κατά την εποχήν της Γαλλικης Έπανκστασεως, την Ρώμην κατά την άρχιερωσύνην των Βοργιών, τον ισπανικόν στόλον του Χριστοφóρου Κολόμβου φθάνοντα εις "Αμερικην, τους Φραγκους του Κλόβιος λαμβάνοντας την κατοχήν των Γαλατιών, τον στρατόν του "Ιουλίου Καίσαρος έμποδιζόμενον εν τή κατακτήσει της "Αγγλίας υπό της πλημμύρας της πρασυράσης τά πλοιά του, τά στρατεύματα του Βασιλέως Δαυίδ, ιδρυτού των διαρκών στρατών, καθώς και πλείστας σκηνάς ιστορικας, άναγνωριζόμενας εκ τινων ειδικών χαρακτηρισμών.

"Ημέραν τινα καθ' ήν οι δυο φίλοι έπεσεκέθησαν ήμου το μουσειόν αυτό, ή άόριστος έως τότε άναμνησις των έφωτίσθη δια μίας ως τοποθεσια εν ώρα νυκτός υπό άστραπής. Αίφνης ανεγνώρισαν την θεαν των Παρισίων κατά την εποχήν της Έκθέσεως του 1867. "Η άναμνησις των έγένετο σαφής. "Εκάτερος αυτών ήσθάνθη κατ' ιδίαν ότι είχε ζήση εκεί και υπό την τόσον ζωηράν ταύτην έντύπωσιν κατελήφθησαν μετ' όλίγον υπό της βεβαιότητος ότι είχαν ζήση εκεί ήμου. "Η μνήμη των έφωτίσθη βαθμηδόν όχι δια διακεκομμένων λάμψεων, αλλά μάλλον όπως δια του βαθμιαίου αυξανόντος φωτός κατά την αρχήν της χαραυγής.

"Ενεθυμήθησαν τότε άμφότεροι ώσει δι' έμπνεύσεως τον λόγον εκείνον του Ευαγγελίου: « Έν τή οικία του πατρός μου πολλαι μοναι εισιν. »

Και το έτερον τουτο βήμα του "Ιησού προς τον Νικόδημον:

« "Αμήν, άμήν λέγω σοι, εάν μή τις γεννηθή άνωθεν, ου δύναται ιδείν την βασιλείαν του Θεού... Δει ύμας γεννηθήναι άνωθεν. »

"Από της ήμέρας εκείνης ουδεμίαν πλέον έσχον άμφιβολίαν περί της προγενεστερας αυτών επιγείου υπάρξεως, έμειναν δε ένδόμυχοι πεπεισμένοι ότι εξηκολούθουν επί του πλανήτου "Αρεως την προγενεστεραν αυτών ζωήν. "Ανήκον εις τον κύκλον των μεγάλων πνευμάτων πασης εποχής, άτινα γινώσκουσιν ότι ο ανθρωπίνος προορισμός δέν σταματά εις τον παρόντα κόσμον άλλ' εξακολουθει και εν ουρανοίς, και άτινα γινώσκουσιν επίσης ότι πας πλανήτης, ή Γη, ή "Αρης ή άλλος, εινε άστήρ του ουρανού.

"Επειτα συνέχισα

[Μετάφρασις Χ.]

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΣ 72 ΗΜΕΡΑΣ

Η Αμερική είνε η πατρίς των παραδόξων. η χώρα των θουρωιδών επιδείξεων και των αλλοκότων κατορθωμάτων. ών η φήμη ως κρότος βροντής αντηχεί εις όλον τον κόσμον.

Πρό τινος εις των ρεπόρτερ μιās των αμερικανικών εφημερίδων διαλογιζόμενος τί ήδύνατο να πράξη όπως καταστή διάσημος, διενόηθη να πραγματοποιήση το κατορθώμα όπως εφαντάσθη δια τον ήρωά του συγγραφεύς αριστοτέχνης εις το είδος του επιστημονικού μυθιστορήματος και να εκτελέση πραγματικώς εις ογδοήκοντα ημέρας τον περίπλου της Γης, του ή ύπερ ο Ιούλιος Βέρν εθεώρησεν ως μέγα κατορθώμα.

Το περιεργότερον εν τη περιστάσει ταύτη είνε ότι ο ρεπόρτερ αυτός ήτο γυνή, νεάνις 19 ετών.

Αφού έμελέτησεν επισταμένως τα μέσα της εκτελέσεως, ή μίς Μπλάυ ή άτρόμητος ταξειδιώτις έπίσθη ότι ου μόνον ήτο το πράγμα πληρέστατα δυνατόν αλλά και ότι μάλιστα ήδύνατο δι' επιδειξιότητος και καλώς καταρτίζουσα το σχέδιόν της να ελαττώση την διάρκειαν του ταξειδίου κατά τινας ημέρας (1).

Το τοιοῦτο ήτο εύρημα, ο δε «Κόσμος» της Νέας Υόρκης πρόσθεν ή συνεργάτις του καθυπέβαλε το σχέδιόν της ήσπάσθη μετά χαράς την ιδέαν, έννόησε πόσον επικερδές θα ήτο δια την φήμην της εφημερίδος το πράγμα και αυτοστιγμεί συνήνεσε να καταβάλη τα έξοδα του πρωτοτύπου αυτού ταξειδίου.

Η ιδέα, ως φαίνεται, ήτο καλή (έννοούμεν υπό

1) Το ύπουργείον των δημοσίων έργων εν Γαλλία εδημοσίευσε πίνακα εν ή εκτίθεται συγκριτικώς ή διάρκεια των ταξειδίων κατά διαφόρους εποχάς. Έκ των περιέργων αυτών αριθμών καταπληκτική προκύπτει ή άπόδειξις της επιτελεσθείσης περί την συγκοινωνίαν προόδου. Το ταξειδιον εκ Μασσαχίας εκ Παρισίους λόγω χάριν άπήγει κατά τον ΙΖ' αιώνα 359 ώρας ήτοι 15 ημέρας· κατά το 1782 άπηγούνη 184 ώρας ήτοι 18 1/2 ημέρας, τώ 1834 80 ώρας. Σήμερον το ταξειδιον περατούται εις 14 μόνον ώρας. Έν άλλοις λόγοις, ένω πρό ενός αιώνος έχρειάζετο τις επτά ημέρας και ήμισιαν όπως μεταβή εκ Παρισίων εις Μασσαλίαν, νυν αναχωρεί εκ Παρισίων την έσπέραν και την επομένην ρωίαν φθάνει παρά την είσοδον της Κανεδιέρας.

ΜΙΣ ΜΠΛΑΥ

την έποψιν της βε κ λ α μ ας) διότι όπως πάσαι αι μεγάλαι έφευρέσεις έχουν τας παραποιήσεις των, τοιοτοτρόπως και εφημερίς τις αντίζηλος, μαθούσα την αναχώρησιν ταύτην και φθονούσα τας εάφνας, ως έμελλε να δρέψη ή συνάδελφος της εύρε πάραυτα έτέραν ταξειδιώτιδα έπίσης τολμηράν, ήτις αναχώρησεν είκοσιτέσσαρας ώρας μετά την πρώτην δι' άλλης οδοῦ όπως εκτελέση το αυτό ταξειδιον κατ' αντίθετον διευθύνσιν, υποσχόμενη να επιστρέψη πρώτη εις Νέαν Υόρκην. Έν παρόδω λέγομεν ότι ολίγον έλειψε ν' άρη την νίκην εν τώ παραδόξω αυτώ άγώνι.

Την 14 Νοεμβρίου, την ενάτην και ήμισιαν πρωϊνήν ώραν ή μίς Μπλάυ άπήλθεν εκ του λιμένος της Νέας Υόρκης επιβαίνουσα του ατμοπλοίου Αύγουστα Βικτωρίας.

Η Αύγουστα Βικτωρία έμελλε να φθάση εις Σαούθαμπτον την Πέμπτην, 21 του αυτού μηνός, περί την δεκάτην της πρωϊάς· άλλ' ένεκα κακοκαιρίας έφθασε μόλις την 22 κατά δευτέραν και ήμισιαν της νυκτός, ώστε δεν έπρόφθασε να επιβιβασθ ή άμαξοστοιχία του ταχυδρομείου των Ινδιών. Μεταβαίνει ουχ ήττον δια του σιδηροδρόμου εις Λονδίον, είτα υπείκουσα εις στιγμαίαν έμπνευσιν έπωφελεΐται εκ του έμποδίου και παρεκκλίνουσα της οδοῦ της πορεύεται εις Αμιέν πρὸς έπίσκεψιν του Ιουλίου Βέρν.

Η έπίσκεψις αυτή είνε το μάλλον ένδιαφέρον επεισόδιον του ταξειδίου της νεάνιδος. Ο συγγραφεύς ένθουσιάζεται επί τη ιδέα της τοιαύτης εκδρομής, της επιχειρουμένης επί τη βάσει των διηγήσεων ως αυτός εφαντάσθη· συζητεί επί του παραδειγμένου σχεδίου και επί της πιθανής διάρκειας του ταξειδίου.

Καταλιπούσα τον Ιούλιον Βέρν ή μίς Μπλάυ διευθύνεται εις Καλαί και επιβαίνει της άμαξοστοιχίας του ταχυδρομείου των Ινδιών δι' ης φθάνει εις Βρεντήσιον.

Μη έχουσα ανάγκην να μεταβή εις Ινδίας ή μίς Μπλάυ σταματά εις Κολόμβον εν τη νήσω Κεϋλάνη, όπου οφείλει να επιβιβασθ διευθυνομένη εις Κίναν.

Αναχωρεί εκ Κολόμβου επί του Α νατο λικ οῦ οστις την μεταφέρει εις Σιγκαπόρην και εκειθεν εις Χόγκ-Κόγκ, όπου άφικνείται την 23 Δεκεμβρίου, ήτοι δύο ημέρας πρό της άρισθείσης εκ των προτέρων εν τώ δρομολογίω ήμερομηνίας. Εκεί σταματά εκ νέου και χρονοτριβεί επί πέντε ημέρας. Την 28 Δεκεμβρίου αναχωρεί επί του Ω κ ε α ν ε ί ο υ εις Γιοκ-

χάμα, όπου παρά τους εναντίους άνέμους φθάνει την 3 Ιανουαρίου. Ένταῦθα συνέθη επεισόδιον τι τερπνότατον, εκ των σπανίων οσα συνέθησαν κατά τον περίπλου. Ο ρεπόρτερ ιαπωνικής τινος εφημερίδος προσφέρει εις την ταξειδιώτιδα, σφόδρα επί τούτω εκπλαγείσαν, φύλλον της εφημερίδος του περιέχον πᾶσαν την διήγησιν του ταξειδίου της και της συνεντεύξεως της μετά του Ιουλίου Βέρν. Ο ρεπόρτερ αυτός, εφαιμίλλος κατά πάντα των Αμερικανών, εΐχεν έτοιμην ήδη την αφήγησιν συνεντεύξεως μετ' αυτής, αφήσας μόνον κενόν δια τας άπαντήσεις.

Την 7 Ιανουαρίου ή μίς Μπλάυ αναχωρεί εκ Γιοκoxάμας εις Αγιον Φραγκίσκον όπου φθάνει την 21ην Ιανουαρίου, μετα φρικτόν διάπλου, εΐς ου έπήλθε καθυστέρησις είκοσιτεσσάρων ώρών. Αμα τη άφίξει αυτής εις Αγιον Φραγκίσκον νέον παρουσιάσθη έμποδιον. Ο Κόσμος εΐχεν άποστείλει εκ Νέας Υόρκης ιδιαιτέραν άμαξοστοιχίαν, ήτις έμελλε να μεταφέρει την θριαμβούτριαν. Αλλ' ή άμαξοστοιχία καταληφθεΐσα υπό των χιόνων δεν ήδυνήθη να προχωρήση, ή γραμμή δε του μεταξύ των δύο ωκεανών σιδηροδρόμου δεν ελειτούργει. Η ταξειδιώτις ήναγκάσθη να παρακάμψη και να μεταβή δι' άλλης οδοῦ εις Σικάγον, όπου επιβαίνει της εις Νέαν Υόρκην διευθυνομένης άμαξοστοιχίας, φθάσασα αυτόθι την 25 Ιανουαρίου μετ' άπουσίαν 72 ημερών 6 ώρων, 11 λεπτών και 14 δευτερολέπτων !! Εΐχε διανύσει 42,000 χιλιάμετρα, ήτοι κάτι τι πλέον του μήκους της περιφερείας της Γης.

Πρέπει ν' αναγνώση τις εις τον Κόσμον την αφήγησιν της άφίξεώς της εις Νέαν Υόρκην.

Οι Αμερικανοί οΐτινες θαυμασιώς μεταχειρίζονται την βε κ λ α μ α ν και είναι άμίμητοι περί τον διοργανισμόν αυθρομήτων διαδηλώσεων, εύρον κατάλληλον πρὸς τοῦτο εύκαιρίαν. Η νεάνις εΐσηλθεν εις την πόλιν εν θριάμβω, εν τώ μέσωσ παραφόρως ένθουσιώντος πλήθους, καθά τοιλάχιστον διηγείται ή εφημερίς.

Η πρώτη φροντίς της εφημερίδος ήτο ν' αναγγείλη το μέγα γεγονός πρὸς τον Ιούλιον Βέρν. Το έπόμενον τηλεγράφημα άπηυθύνθη αυτώ γαλλιστί εις Αμιέν.

«Νέα Υόρκη 25 Ιανουαρίου Κυρίον Ιούλιον Βέρν, εις Αμιέν (Γαλλίαν) Η θεσποινίς Νέλλυ Μπλάυ άφικετο εις Νέαν

Υόρκην σήμερα. Έπεράτωσε τον γύρον του κόσμου εις έβδομήκοντα δύο ημέρας, εΐς ώρας, και τινά λεπτά. Ο Κόσμος της Νέας Υόρκης άποτείνει ύμιν τους χαριετισμούς του και επιθυμεί να μάθη την ύμετέραν γνώμην περί του επιτελεσθέντος ταξειδίου. Απάντησις πληρωμένη κατ' άρέσκειαν.»

Ο κ. Ιούλιος Βέρν άπήντησε ως εξής: «Αμιέν 25 Ιανουαρίου Ουδέποτε άμφέβαλα περί της επιτυχίας της Νέλλυ Μπλάυ· ή εύτολμία της παρεΐχε την άρίστην τούτου έγγήγησιν. Ζήτω αυτή και ο διευθυντής του Κόσμου. Ζήτωσαν! Ζήτωσαν!

Ιούλιος Βέρν»

Την αυτην ήμέραν ο εν Παρισίαις ανταποκριτής του Κόσμου μετέβαινε εις Αμιέν και έπορεύετο εν σπουδή εις την κατοικίαν του διασήμου μυθιστοριογράφου, ή δε ανταπόκρισις αυτού εκ 240 στίχων, ήτοι εκ 1460 λέξεων εδημοσιεύετο εις το φύλλον της Αμερικανικής εφημερίδος την επομένην, ομοῦ με την περιγραφην της άφίξεως της μίς Μπλάυ εις Νέαν Υόρκην.

Η αφήγησις του ταξειδίου ύπηγορεύθη υπό της μίς Μπλάυ εις τινά στενογράφων έντός της άμαξοστοιχίας κατά την διάρκειαν της μεταβάσεως της εκ Σικάγου εις Νέαν Υόρκην. Δεν παρεΐχε πολύ το ένδιαφέρον ως στερουμένη περιπετειών ουχ ήττον ο Κόσμος έ-

ξηκολούθησε δι' αυτής την βε κ λ α μ α ν, ής εΐς άρχής έπελήθη και δι' ήν ουδέν παρημέλησεν. Έπενόησε μεταξύ των άλλων να χορηγήση βραβεΐον εις εκείνον των άναγνωστών του, οστις ήθελε μαντεύση έπακριβώς εις πόσον διάστημα χρόνου ήθελε διανύση ή συνεργάτις του τον γύρον του κόσμου. Αι άπαντήσεις δε περί τούτου έλαβεν άνήλθον εις 927,433 !!

Η μίς Μπίσλανδ αντίζηλος της μίς Μπλάυ έπεχείρησε ταυτόχρονως ταξειδιον περί την γην, ως αντιπρόσωπος έτέρου αμερικανικού φύλλου του Constitution Magazine. Αλλ' ή τύχη δεν ηνώνησεν αυτήν καίπερ ευειδωτέραν της αντιπαλου. Ολίγον πριν φθάση εις Αδρην απέπλευσεν εκειθεν το άτμόπλοιον το οποιον θα έφερεν αυτήν εγκαίρως εις Αμερικην.

Η άτυχής μίς εγκαίρως προιδούσα τοῦτο έπρόσφερε δια τηλεγραφικής επιταγής 10 χιλιάδας φράγκων όπως την αναμείνη, άλλ' ή προσφορά δεν έγινε δεκτή και ούτως έφθασεν εις το τέρμα τρεΐς ήμέρας βραδύτερον της μίς Μπλάυ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΙΣ ΜΠΙΣΛΑΝΔ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΖΥΓΟΜΑΛΑ

Ἐν τῇ ἐλληνικῇ ἱστορίᾳ τῆς 16 ἑκατονταετηρίδος, ἰδίᾳ δ' ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς τῆς θρησκευτικῆς, κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς καταστάσεως ἐν ἣ διετέλει ὃν τότε τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος, ἀπαντῶσιν ἐν ἄλλοις δύο συμπληθεῖς ἄνδρες ὁ Ἰωάννης Ζυγομαλάς καὶ ὁ υἱὸς τούτου Θεοδοσίος, ὡς δύο τύποι ἐλληνικοὶ ἀπεικονίζοντες τὸν λόγιον τῶν χρόνων ἐκείνων Ἕλληνα, τὸν εὐσεβῆ χριστιανόν, τὸν ἐραστὴν τῆς ἀρχαιότητος, τὸν συναισθανόμενον τὸ κάλλος τῆς ἀρχαίας δόξης καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ πάσχοντα ἐπὶ τῇ ἀμυχίᾳ τῶν χρόνων του, τὸν οὐδὲν δὲ δυνάμενον νὰ πράξῃ ἢ μόνον ἐν γραφῇ δι' ἐπιφωνήσεων καὶ στεναγμῶν νὰ ἐκχύσῃ τὸν μύχιον αὐτοῦ πόνον ταλανίζων τὴν κατάστασιν ἐκείνην τοῦ ζόφου καὶ τῆς δουλοσύνης.

Τῶν ἀνδρῶν τούτων τὸν βίον, περιλαμβάνοντα ὑπὲρ τὴν μίαν ἑκατονταετηρίδα (1498—1614) περιέσσωσε πλείοτερον παντὸς ἄλλου τῶν συγχρόνων ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς ἐλληνικῆς καὶ λατινικῆς φιλολογίας ἐν Τυβίγγῃ Μαρτίνος Κρούσιος (1526—1607). Ὁ ἀνὴρ οὗτος, φιλελληνικῶτατος τὴν γνώμην ὄν, συνῆψε πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντας δύο τούτους λογίους Ἕλληνας, ὧν ὁ μὲν Ἰωάννης Ζυγομαλάς ἱερεὺς ἦτο ρήτωρ, ὁ δὲ υἱὸς τούτου Θεοδοσίος πρωτονοτάριος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀλληλογραφίαν, ζητῶν ποικίλας καὶ διαφόρους εἰδήσεις περὶ τῶν πόλεων, τῆς γλώσσης, τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς καταστάσεως ἐν γένει τῆς Ἑλλάδος, ἀγνώστου τῶς οὐσίας εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, εἰς ἃς οἱ εἰρημένοι λόγοι ἀπεκρίνοντο. Τὰς πλείστας δὲ τῶν ἀποκρίσεων αὐτῶν ὁ Κρούσιος ἐδημοσίευσεν ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ μετ' ἐπιστολῶν καὶ ἄλλων λογίων, συνοδεύσας ταύτας μετ' ὑπομνημάτων καὶ σχολίων, ἐν βιβλίῳ, ὅπερ ἐξετυπώθη ἐν Βασιλεῖᾳ τῷ 1584 ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Τουρκογραφία. Τὸ βιβλίον τοῦτο κατέστησε γνωστὴν εἰς τοὺς σοφοὺς τῆς Δύσεως τὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, τὸν σύνδεσμον τῆς δημώδους γλώσσης τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν ἀρχαίαν, καὶ ἀπεκάλυψεν, ὡς γράφει ὁ ἱστορικός Hertzberg, ὅτι ὑπῆρχεν ἐλληνικὸς λαός, καὶ Ἀθῆναι διασώζουσαι τὰ εἰρεῖπια τῆς ἀρχαιότητος. Αὐτὸς δ' ὁ Κρούσιος ἀποκρινόμενος εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Θεοδοσίου Ζυγομαλά μετὰ τὴν ἐκδόσιν τῆς Τουρκογραφίας πεμφθεῖσαν, ἧς μέρη τινὰ ἐπίκριεν ὁ Ζυγομαλάς, γράφει « Ἄ δὲ περὶ τῆς Τουρκογραφίας μέμψῃ, ἴσθι πᾶσαν τὴν βιβλίον ταύτην πᾶσι τοῖς ἐν Γερμανίᾳ πεπαιδευμένοις μεγαλῶς ἀρέσαι. Ἄγνωστα γὰρ πρότερον ἦν ἡμῖν τὰ τῶν Γραικῶν, καὶ ἐγνωστότερον ἐκ τῶν ὑμετέρων γραμμάτων συμπληθούμεν ἡμῖν... κτλ.»

Περίεργος δὲ θέλει φανῆ εἰς ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους μία τῶν ἐρωτήσεων τοῦ Κρούσιου, ἐρωτήσαντος τὸν Ζυγομαλά ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐτι αἱ πόλεις Ἀθῆναι, Θεσσαλονίκη, Ἰωάννινα, Νίκαια. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐρώτησιν ἀπαντῶν ὁ Θεοδοσίος Ζυγομαλάς ἐν ἄλλοις ἐκφέρει τὴν εὐχὴν « Δὴν δὲ Θεὸς ποτε ἄνεσιν καὶ ἐλευθερίαν, τὴν τε εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασιν ». Ἡ εὐχὴ αὕτη ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀποκατάστασεως τοῦ Γένους εἶνε, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς γνωρίζομεν, ἡ πρώτη ἐν βιβλίῳ ἀναγεγραμμένη μετὰ τὴν ἀλωσιν ¹⁾.

Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Θεοδ. Ζυγομαλά δημοσιευθείσης ἐν τῇ Τουρκογραφίᾳ μνησθέντος τινος περὶ τοῦ βίου τούτου καὶ τοῦ πατρὸς του Ἰωάννου. ²⁾ Παραλείποντες ἐνταῦθα τὰς περὶ τοῦ γένους καὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐπωνύμου εἰδήσεις, μὴ προτιθέμενοι νὰ γράψωμεν βιογραφίαν τῶν Ζυγομαλά, σημειοῦμεν μόνον ὅτι ὁ Ἰωάννης Ζυγομαλάς ἦτο Ἀργεῖος τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη δ' ἐν Ναυπλίῳ περὶ τὸ 1498. Ἐνταῦθεν δὲ μετόπισεν εἰς Κωνσταντινουπόλιν προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἰωάσαφ τῷ 1555 ὡς διδάσκαλος τῆς ἐλληνικῆς, οὐδεὶς εἴτε αὐτὸς ἠπάρχοντος διδασκάλου ἀπενεμήθη δ' αὐτῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένῳ καὶ ἱερεῖ ὄντι τὸ ὄφρικιον τοῦ ρήτορος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐδίδασκε δὲ τὴν ἐλληνικὴν καὶ λατινικὴν, ἧν εἶχεν ἐκμάθει διατριψάς ἐπὶ τινος χρόνου ἐν Παταύῳ.

Υἱὸς τοῦ εἰρημένου Ἰωάννου ὑπῆρξεν ὁ Θεοδοσίος Ζυγομαλάς, ὅστις ἐγεννήθη ἐν Ναυπλίῳ τῷ 1544, μετὰ τοῦ πατρὸς δὲ αὐτοῦ μεταθὰς εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἐγένετο, ἅτε ἐλληνικῆς παιδείας καὶ οὗτος κατοχος, πρωτονοτάριος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Ἰερεμίου Β', τοῦ ἐπιλεγομένου Τρανοῦ, περὶ τὸ 1563. Ἔσταλη δὲ τῷ 1576 ὑπὸ τοῦ πατριάρχου τούτου καὶ ὡς πατριαρχικὸς ἐξαρχος εἰς τὴν Ἀνατολήν καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου. Τῷ 1578 ἐνυμφεῦθη τὴν Εἰρήνην Μοσχίνην ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἀμφότεροι οἱ ἄνδρες οὗτοι, θεραποντες τῶν γραμμάτων, μνημονεύονται καὶ ὡς συγγραφεῖς διαφόρων πονημάτων. Καὶ ὁ μὲν Ἰωάννης Ζυγομαλάς ἀναφέρεται ὡς πονήσας Ἐγχειρίδιον γραμματικῆς. Σημειώσεως εἰς Δημοσθένην, Ἐπιγραμματα τινὰ καὶ ἄλλα μικρότερα ἔργα, ὁ δὲ Θεοδοσίος ἔκθεσιν περὶ ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἑλλάδος καὶ μητροπόλεων, Περιοδείαν εἰς τὸ Αἰγαῖον, Περὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ καὶ τοῦ Ἀθωνος,

¹⁾ Ὁρα ἐμὴν μελέτην « Δανιὴλ Φιλιππίδης καὶ ἡ γεωγραφία αὐτοῦ » ἐν Ἐστία ἀριθ. 477, σελ. 131. 1885.

²⁾ Κ. Σάβα, Νεοελ. φιλολ. Σελ 176 καὶ 183.

Ἱστορίαν πολιτικὴν Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ 1391 μέχρι 1578, ἧτις ἐξεδόθη ἐν Τουρκογραφίᾳ, ἀνεδημοσιεύθη δὲ ὑπὸ Ἐμ. Βακκέρου ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Βυζαντινῶν συγγραμμάτων τῷ 1849 μετὰ τῆς Πατριαρχικῆς ἱστορίας Κωνσταντινουπόλεως, ἧν αὐτὸς ἐπίσης ἐπεμφε τῷ Μαρτίνῳ Κρούσιῳ, θεωρουμένης δὲ ὡς γεγραμμένης ὑπὸ Μανουὴλ Μαλαξοῦ. Ὁ Θεοδ. Ζυγομαλάς ἔγραψεν ἐπίσης ἀποκρίσεις εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν ἐν Τυβίγγῃ θεολόγων κατὰ κέλευσιν τοῦ πατριάρχου Ἰερεμίου Β', ἐπίσης δὲ καὶ πολλὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν Κρούσιον, δι' ὧν ἀπάντηται εἰς τὰ ἐρωτήματα του.

Σημειωτέον δ' ἐστὶ ὅτι οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες διατελοῦντες ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Ἰερεμίου Β' ¹⁾ ἐν ὑπουργήμασι τοῦ πατριαρχείου, καὶ ὡς λογιώτεροι τῶν χρόνων συνετέλεσαν, ἠγομένου τοῦ πατριάρχου τούτου εἰς τὸ νὰ ἀποκρούσωσι τὰς γενομένας τότε προτάσεις τῶν Λουθηρανῶν πρὸς ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ εἰς τὸ νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐγενεῖς καὶ ἐντέχνως, καὶ οὐχὶ ἐν πνεύματι θρησκοκλησίας, ὡστε νὰ διαρρήξωσι πάντα πρὸς τοὺς ἐν Τυβίγγῃ καθηγητάς τῆς ἐλληνικῆς καὶ θεολογίας δεσμῶν. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς ἀφορμῆς ἐγνώρισαν τὸν Στέφανον Γερλαχίον ἀκόλουθον ἱερέα Λουθηρανὸν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβυτοῦ τοῦ αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας Μαξιμιλιανοῦ Β', διατριψάντα ἐξ ἑτῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει, καθὼς καὶ τὸν διαδεχθέντα τοῦτον Σαλομῶν Σβάιγκερ, ὃν οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν Σιωπικὸν μεταφράσαντες τὸ ἐπώνυμόν του. Διὰ τούτων δὲ συνῆψαν σχέσεις ἐπιστολογραφίας πρὸς τὸν Μαρτίνον Κρούσιον (1575), οὐ ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν, καὶ πρὸς ἄλλους μετ' ὧν εἶχον ἀλληλογραφίαν ὑπὸ ἐποψὴν μὲν θρησκευτικὴν συζητούντες τὰ περὶ δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἐποψὴν δὲ φιλολογικὴν μεταδίδοντες αὐτοῖς, ἰδίᾳ δὲ τῷ Κρούσιῳ, σημειώσεως περὶ Ἑλλάδος καὶ ἐλληνικῆς γλώσσης, ἀποστέλλοντες δὲ καὶ χειρόγραφα, ἅτινα ἀντέγραφοι καὶ ἐφ' οἷς ἠμείβοντο. Ἐκ τῶν ἀποσταλέντων δ' ἔργων εἶνε καὶ ἡ μνημονευθεῖσα Πολιτικὴ ἱστορία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐλληνικῇ, καὶ ἡ Πατριαρχικὴ ἱστορία τοῦ Μανουὴλ Μαλαξοῦ ἐν τῇ κοινῇ καὶ ἄλλα μικρότερα.

Πάντα τ' ἀποσταλέντα ἐν τούτοις τῷ Κρούσιῳ καὶ Γερλαχίῳ καὶ ἄλλοις δὲν ἐδημοσιεύθησαν. Ἦτο δ' ἐπιθυμία πάντων τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν νὰ ἐγνώριζον, πλὴν τῶν ἐν Τουρκογραφίᾳ καὶ ἄλλοις βιβλίοις δημοσιευθέντων καὶ τὰ λοιπὰ ἔργα τοῦ Ζυγομαλά

¹⁾ Κ. Σάβα, Βιογραφικὸν σχέδιον περὶ τοῦ πατριάρχου Ἰερεμίου Β'.

καὶ δὴ τινὰ μνημονευόμενα ὑπὸ συγγραφέων ὡς χειρόγραφα. Ὁ Δουκζγγιος ἐπὶ παραδείγματος πολλὰς λέξεις παρέλαβε διὰ τὸ λεξικὸν αὐτοῦ τοῦ παρακμαζόντος ἑλληνισμοῦ ἐκ τῆς Περιοδείας εἰς τὸ Αἰγαῖον τοῦ Θεοδ. Ζυγομαλά, ἧν εὗρε χειρόγραφον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἐκ Στρασβούργου Ulr. Obrecht. Ἀλλ' ἐκτοτε ἠγνοεῖτο ἡ τύχη τοῦ χειρογράφου, περιμένετο δὲ ἡ εὕρεσις καὶ ἐκδόσις αὐτοῦ τε καὶ ἄλλων ἔργων καὶ ἐπιστολῶν τῶν εἰρημένων λογίων.

Τὴν κοινὴν ταύτην ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσεν ἐν πολλοῖς ὁ κ. Αἰμίλιος Λεγράνδ, οὗ τὸ ὄνομα ἀρίγνωτον παρ' ἡμῖν, διὰ τῆς ἐκδόσεως βιογραφικῶν σημειώσεων περὶ Ἰωάννου Ζυγομαλά καὶ Θεοδοσίου Ζυγομαλά, καὶ διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἀνεκδότων φροντισμάτων καὶ ἐπιστολῶν αὐτῶν ἐν βιβλίῳ ἐπιγραφόμενῳ Notice biographique sur Jean et Théodose Zygomas par Emille Legrand professeur à l' école des langues orientales. 1889.

Ἐν δηλώσει, ἧν προτάσει ὁ κ. Λεγράνδ τοῦ ἔργου του τούτου, ἀναφέρει ὅτι τὸ βιογραφικὸν αὐτοῦ δοκίμιον, ἐν ᾧ συνέλεξεν ἐξ ἐκδεδομένων καὶ ἀνεκδότων πηγῶν πᾶν ὅ,τι ἀφῆρα τὸν Ἰωάννην Ζυγομαλά καὶ τὸν υἱὸν του τὸν Θεοδοσίον, δὲν θεωρεῖ ὡς πλήρη καὶ τελείαν μελίτην, πολλῶν ἐτι ὑπολειπομένων πρὸς συμπλήρωσιν. Οὐχ ἤττον τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Λεγράνδ, ζηλωτοῦ ἐνθέρμου τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης καὶ ἱστορίας, προσθέτει νέαν πηγὴν, προσίτην παντί, εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἀκμασάντων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν αὐτῆς. Ἐν τῷ συγγραμμάτι τούτῳ σὺν ταῖς βιογραφικαῖς σημειώσεσιν ὁ κ. Λεγράνδ ἀναδημοσιεύει ἐν μεταφρασει γαλλικῇ τὸ δυσεύρετον ἡμερολόγιον τοῦ Λουθηρανοῦ Στεφάνου Γερλαχίου ἐν ᾧ ἀφηγεῖται τὰ τῶν ἐνεργειῶν του παρὰ τῷ πατριάρχῳ, καὶ ἐν ᾧ ἐκθέτει τὰς μετὰ τοῦ Ι. Ζυγομαλά συνεντεύξεις του ἐνδιατριβῶν περὶ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, μὴ παραλείπων νὰ σημειώσῃ τὰ τῆς τροφῆς καὶ διαίτης τῆς Ἰωάννου Ζυγομαλά, τὰ τῆς ἐνδυμασίας, τὰς σχέσεις του μετὰ τοῦ πατριάρχου, καὶ αὐτὴν ἐτι τὴν συμπεριφορὰν του καὶ τὰς ἐριδας μετὰ τῶν τέκνων του, ἐκθίτων πάντα ταῦτα μετ' εἰρωνείας καὶ δι' ὄφους φιλοκατηγόρου. Ὁ κ. Λεγράνδ εὐστόχως ἀναιρεῖ πολλὰς τῶν κατηγοριῶν τούτων προερχομένων ἐκ πνεύματος μισαλλοδοξίας.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν Θεοδ. Ζυγομαλά δημοσιεύει περιεργὸν περιγραφὴν τοῦ γαμου τούτου γεγραμμένην ὑπὸ τοῦ ἐτέρου Λουθηρανοῦ ἱερέως τοῦ Σαλομῶν Σβάιγκερ, τὸ αὐτὸ ὕψος καὶ γλώσσαν καὶ τούτου μεταχειριζομένου εἰς τὴν περιγραφὴν του οἶαν ὁ Γερλαχίος. Σημειωτέον δ' ἐν-

ταῦθα ἐν παρόδῳ ὅτι ἐκ τῶν δύο τούτων δημοσιευμάτων, καὶ ἐκ σατύρας, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ὁ Κερκυραῖος Ἀλέξανδρος Φόρτιος κατὰ τοῦ Θεοδ. Ζυγομαλά, φαίνεται ὅτι οὗτος καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὅσον καὶ ἂν ἀπεικονίσθη ἐν πνεύματι δυσμενεῖ ὁ βίος αὐτῶν, δὲν ἦσαν ἀπληλαγμένοι ἐλαττωμάτων τινῶν, ἅτινα εἰς τὰς ὄψεις Λουθηρανῶν ἱερέων ἐπροξένουν ἐντύπωσιν.

Ἐν παραρτήματι δὲ ὁ κ. Λεγρὰνδ δημοσιεύει βίον τοῦ Σταυρακίου Μαλαζοῦ ἱερέως καὶ σκευοφύλακος τῆς μητροπόλεως Ναυπλίου, γεγραμμένον ὑπὸ Θεοδ. Ζυγομαλά, ὡσαύτως δημοσιεύει τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν Δρομολόγιον τοῦ Θεοδοσίου Ζυγομαλά, ἐξ οὗ ἔχει τις ν' ἀντλήσει ἱκανὰς περιέργους εἰδήσεις περὶ διαφόρων τόπων. Ἐπίσης ἀνεκδότους ἐπιστολάς τοῦ Ἰωάν. Ζυγομαλά πρὸς τὸν σακελλάριον τῆς μητροπόλεως Ζακύνθου (1549), πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἀνδρέου πραιπόσιτον καὶ καγκελλάριον τῆς Μεγαλῆς Ἐκκλησίας (1576), πρὸς τὸν ἱατρὸν τοῦ πατριαρχείου, καὶ πρὸς τὸν Ἐρμόδωρον Λήσταρχον. Ἐπίσης ἐπιστολὴν τοῦ Θεοδοσίου Ζυγομαλά πρὸς Στέφανον Γερλαχίον (1581) καὶ πρὸς Μαξιμὸν Μαργούνιον (1600).

Ὡσαύτως δὲ δημοσιεύει ἀνεκδότους ἐπιστολάς τοῦ Γαβριήλ Σεβήρου (1579) τοῦ Ἰε-

ρέμιου μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως, τοῦ Ἰωάσαφ Ἀργυροπούλου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, τοῦ Ἀρσενίου ἐπισκόπου Κορώνης, τοῦ Μαργουίνου, τοῦ Κρουσίου καὶ ἄλλων.

Πλὴν τούτων δὲ εἰδικῶς πραγματεύεται τὰ τοῦ βίου τοῦ Ἀνδρέου Δαρμαρίου ἐξ Ἐπιδάφου Λιμηρᾶς, ἐνὸς τῶν διασημοτέρων ἀντιγραφῶν χειρογράφων κατακειμένων εἰς ὅλας τὰς βιβλιοθήκας τῆς Εὐρώπης.

Τοιοῦτον εἶνε ἐν συντόμῳ τὸ ὑποκείμενον τῆς συγγραφῆς τοῦ κ. Λεγρὰνδ. Διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἔχομεν ἤδη πλήρη βιογραφίαν ἐκ γνωστῶν καὶ ἀνεκδότων πηγῶν τοῦ Ἰωάννου Ζυγομαλά καὶ τοῦ Θεοδοσίου σὺν ταύτῃ δὲ καὶ ἕτερα κείμενα ἀνεκδότα, ἅτινα ἀποτελοῦσι σπουδαιοτάτην πηγὴν τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς καταστάσεως τῶν γραμμάτων ἐπὶ ἑκατονταετηρίδος, ἐν ἧ' αἰ' πηγὰς δὲν εἶνε ἄφθογοι.

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοῦ κ. Λεγρὰνδ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Recueil de textes et de traductions, ὅπερ ἐδημοσίευσεν ἡ Σχολὴ τῶν ἡμιλυμένων ἀνατολικῶν γλωσσῶν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Ἡ' διεθνoῦς συνεδρίου τῶν ἀνατολιστῶν ἐν Στοκκόλμῃ τῷ 1889.

Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

Ἡ ΞΑΝΘΗ ΠΛΕΞΙΔΑ

(ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ)

Εἶμαι Ξανθὴ, ἓνα ὥραϊο Ξανθὸ χρῶμα, ἂν θέλετε οὔτε πολὺ ἀνοιχτό, οὔτε πολὺ ζωηρό, οὔτε πολὺ κοκκινωπό, οὔτε πολὺ ξεπλυμένο. Μακρὰ καὶ πυκνὴ, πρώτης ποιότητος, μὲ μίαν λέξιν (ἂν καὶ ἡ ψευτικαὶς πλεξίδα δὲν συνειθίζον νὰ 'παινεύονται) εἶμαι ἀλήθεια ἡ περιφρήμη.

Μὴ σὰς περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν πῶς θέλω νὰ κάμω ῥε κ λ ἄ μ α τοῦ ἀφεντικοῦ μου! Κάθε ἄλλο! καὶ τὸ ὄνομά του ὀλίγο μᾶς ἐνδιαφέρει, γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἀρχίζω τὴν ἱστορίαν μου χωρὶς νὰ πολυαργοποῦ.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔμενα κρεμασμένη εἰς τὸ παράθυρο τοῦ μαγαζιοῦ, καὶ βέβαια ἡ τύχη μου ἦταν νὰ τὴν ζηλεύῃ κανεὶς, ἀφοῦ ὅσοι περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ ἐστέκοντο μ' ἀνοιχτὸ στόμα καὶ ἐκαμάρωναν τὴν ἐμμορφίαν μου. — Ἐς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ ἡ ψευτικαὶς πλεξίδα εἶχον τὴν φιλοτιμίαν τους.

Πολλοὶ ἤθελαν νὰ μ' ἀγοράσουν. Τότε ὁ ἀφεντικός μου, πού καθὼς φαίνεται περίμενε νὰ κερδήσῃ πολλά, ζήτησε μίαν πολὺ φουσκωμένη τιμὴν. Καὶ νὰ σὰς πῶ αὐτὸ πολὺ μ' ἐσύγχιζε, νὰ κάμνουν καὶ γιὰ μὲνα παζάρι καθὼς γιὰ τὰ ψευτικὰ κατσαρά, πού τὰ θεωροῦσα δὲ κατώτερα μου.

Μίαν ἡμέραν, ἓνας κύριος ἡλικιωμένος, ἀφοῦ πρῶτα μὲ καμάρωσε καλά καλά, ἐμπῆκε Ἐς τὸ μαγαζὶ καὶ χωρὶς καμώματα μ' ἀγοράζει ἀμέσως. Καὶ ἐνῶ ὁ ἀφεντικός ἀπαλά ἀπαλά μ' ἔβαζεν ἐμὲς Ἐς τὸ κουτί τὸν ἀκούσα νὰ λέγῃ:

— Τέλος πάντων τὴν ξεφορτώθηκα! Πολὺ τὸ φοβούμουν μὴ μὲ μείνῃ Ἐς τὴν καμποῦρά μου . . .

Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, αὐτὸ μὲ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι, ἐνόμιζα πῶς ἐγεννήθηκα γιὰ νὰ μὲ βάξουν Ἐς τὸ κεφάλι καὶ ὄχι εἰς τὰς καμποῦρας. Ἀλλὰ δὲν εἶχα καὶ καιρὸ γιὰ σκέψεις, ὁ καυμένος ὁ γεροντάκος μὲ ἐκρατοῦσε σφικτὰ καὶ πηγαίνοντας μουρμούριζε:

— Πόσο θὰ χαρῆ ἡ Ἀννίτσα! οὔτε τὸ φαντάσθηκε ἂν πῶς θὰ τῆς ἀγόραζε πλεξίδα . . . πρέπει νὰ τὴν ἰδῇ ἔξαφνα . . . θὰ τὴν βάλω Ἐς τὸ τραπέζι ἀπο κάτω ἀπὸ τὴν πετσέταν τῆς! . . .

Ἡ Ἀννίτσα ἦτον ἓνα χαριτωμένο κορίτσι μὲ γαλανὰ μάτια καὶ κάτι κόκκινα κόκκινα χεῖλη, ἀλλὰ τί κρῆμα! τὰ Ξανθὰ τῆς μαλλιά ἦσαν κοντά, κοντά! τῆς τὰ ἐκοίταν ἔπειτα ἀπὸ τὸν τύφον . . . Ἀχ! μὲ τί χαρὰ μὲ ἐδέχθηκε! . . .

Μ' ἐκάρφωκε Ἐς τὸ ἐμμορφὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐκρεμόμουν κάτω ἀπὸ τὴ λυγερὴ τῆς μέση. Πῶς μ' ἐφρόντιζε, πῶς μ' ἀγαποῦσεν ἡ Ἀννίτσα.

Μίαν ἡμέραν, ἡ καλλίτερα ἓνα βράδυ, μ' ἐστόλισε μὲ ἄσπρα λουλούδια καὶ τριαντοφυλλιαῖς κορδέλλαις καὶ μὲ ἐκάρφωσε μὲ μίαν χαρὰ! Καθὼς ἐγλύστησα ἐπάνω εἰς τοὺς γυμνοὺς τῆς ὤμους, ἐκατάλαβα ὅτι θὰ ἐπηγαίναμε Ἐς τὸ χορὸ, καὶ δὲν ἐγελάσθηκα.

Ἦμουν ὑπερήφανη γιὰ τὴν Ἀννίτσα ὅλοι τὴν ἐκαμάρωναν.

Ἐκαμα ὅμως καὶ τὰς παρατηρήσεις μου: ὅλη τὴν βραδυὰ ἐχόρευε μ' ἓνα κάποιον Ζανῆ πολὺ ἐμμορ-

ΧΩΡΙΚΗ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ

Εἰκὼν Κίνιγ

φον νέον, ὁ ὁποῖος σὲ κάθε γύρο πού ἔκαμε μαζὶ τῆς ἐθαύμαζε τὰ μαλλιά τῆς . . .

Ἐξαφνα μᾶς σέρνει τὴν Ἀννίτσα κ' ἐμένα Ἐς ἓνα μακρινὸ καὶ μοναχικὸ σάλονο, καὶ ἀρχίζει νὰ μιλᾷ γρήγορα γρήγορα, νὰ λέγῃ πῶς δὲν εἶδε τίποτε ὠραιότερον Ἐς τὸν κόσμον . . . καὶ τραλαλά καὶ τραλαλά, μὴ πού ἀρχισε δὲν τελείωνε πλειά.

Ἡ Ἀννίτσα δὲν φάνηκε νὰ ἐνόησε πῶς αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός ἦτον μάλλον γιὰ μὲνα παρά γι' αὐτήν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ζηλιάρα, καὶ ἔπειτα δὲν εἶμεθα ἓνα αὐτὴ κ' ἐγὼ:

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸν ἐπλεκαν μῆσα Ἐς τὰ σγουρά μου μαλλιά ἀνθὴ τῆς πορτοκαλλιάς ἡ Ἀννίτσα ὑπανδρεύετο μὲ τὸν Ζανῆ.

Τὶ γλυκὰ λόγια εἶπαν ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἡ Ἀννίτσα καὶ ὁ Ζανῆς! καὶ πῶς ἐπαίξα κ' ἐγὼ τὸ μέρος μου! τί ὄρκους ἄλλαξαν καὶ τί φιλιά!

Ὅταν ἐμῆθκαν Ἐς τὴν νυκτινὴν κάμαρα, ὁ Ζανῆς

μου ῥίχνει μίαν γλυκειὰ ματιὰ, μ' ἀρπάζει καὶ μὲ σφίγγει Ἐς τὰ χεῖλη του τόσο δυνατὰ πού ξεκαρφώθηκα καὶ ἔμεινα Ἐς τὰ χερά του . . .

— Κυρία μὲ ἀπατήσατε, καὶ! μὲ ἀπατήσατε, φωνάζει μὲ θυμὸ. Καὶ ἀρχίζει νὰ λέγῃ πῶς θὰ τὴν χωρίσῃ.

— Ζανῆ ἀκούσε με, γιατί σ' ἀγαπῶ τὰ δικά μου μαλλιά θὰ ξεαναδοῦν . . . ἔπειτα ἀπὸ τὸν τύφον μου ἔπεσαν . . .

— Δὲν θέλω τίποτε ν' ἀκούσω, κυρία!

Μ' ἀρπάζει μὲ θυμὸ καὶ μὲ πιτᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἐπεσα ἐπάνω Ἐς τὰ μάρμαρα ὅπου καὶ ἐξεπύγησα. Τὸ πρῶτ' ἓνα κοντούλα ἀλλὰ καλοκαμωμένη κυρία, ἡ ὁποία ὅμως ἀπ' ἀρχῆς δὲν μὲ ἄρσε, μὲ σπρώχνει μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ σιβαλιοῦ τῆς:

— Μπα, τί ὠραία πλεξίδα! Ἰσα ἴσα τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν μου, δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ πάῃ τοῦ

ἐκείνη ὑπανδρεύθη εὐγενῆ Φλωρεντινόν, τὸν Σίμωνα δὲ Βάρδη. Οὐδ' ἓνα στίχον ἔγραψεν ἀναφερόμενον εἰς τὴν ὑπανδρείαν τῆς καὶ ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατήρ τῆς ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὴν στίχους παραμυθητικούς. Ἡ ὀλίγη τῆς ἀπορφανισθείσης Βεατρίκης ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἡ ὑγεία αὐτῆς ἐβλάθη ἐπαισιθῶς· συμπάσγων δὲ ἡσθένησε καὶ ὁ Δάντης, ὅστις κατὰ τὰς παραισθήσεις τοῦ πυρετοῦ προεῖδεν ὡς ἐν δράματι τὸν θάνατον ἐκείνης. Καὶ ἀληθῶς ἡ Βεατρίκη ἀπέθανε μετ' ὀλίγον ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν. ἀλλ' ἡ μορφή τῆς ἀνέζησε καὶ θάξισα ἀθάνατος εἰς τὰ ἀθάνατα ἐπιπλάττει ἐνέπνευσεν.

Πληθυσμὸς κτηρῶν. Κατὰ τινὰ ἀπογραφὴν, ἣτις βεβαίως μόνον κατὰ προσέγγισιν δύναται νὰ λογισθῆ ὡς ἀκριβῆς, ὑπάρχουσι καθ' ἅπασαν τὴν ὑφήλιον 200 ἑκατομμύρια κερασφόρα ζῶα, 450 ἑκατομμύρια πρόβατα, 100 ἑκατομμύρια χοῖροι καὶ 60 ἑκατομμύρια ἵπποι. Τὰ περισσότερα κατ' ἀνάλογον πρόβατα ἔχει ἡ Αὐστραλία, τὰ περισσότερα κερασφόρα ἡ Βορειοαμερικανικὴ Συμπολιτεία, τοὺς περισσότερους ἵππους ἡ Ρωσία καὶ τοὺς περισσότερους χοίρους ἡ Γερμανία.

Πλατωνικαὶ Ἀμερικανίδες. Ἐν τῇ πόλει Βλούμιντων τῆς Βορειοανατολικῆς πολιτείας Μισσοῦρι συνέστη ἀπὸ τινος Πλατωνικὸς σύλλογος, Plato-Club, ἐν ᾧ δεκτικὰ γίνονται ὡς μέλη μόνον γυναῖκες, καὶ οὐχὶ πλείονες τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μουσῶν. Νῦν ὁ σύλλογος οὗτος ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων δεσποινίδων καὶ τριῶν κυριῶν. Ἐπιτρέπεται ὅμως καὶ εἰς ἄνδρας ν' ἀναγινώσκωσι πραγματείας περὶ Πλάτωνος καὶ νὰ παρίστανται ὡς ἀκροαταὶ εἰς τὰς συζητήσεις. Κατ' ἔτος τὴν ἑβδόμην Ἐαρινῶν (τῆς ἀντίστοιχον θεωροῦσι τὴν 26) 7 Νοεμβρίου, ἐπέτειον τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, πανηγυρίζεται δι' ἀρχαίκοις συμποσίου «ἡ εἰς τὴν γῆν κάθοδος τοῦ Πλάτωνος». Κατὰ τὴν τελευταίαν τοιαύτην ἑορτὴν ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν λόγον διδάκτωρ τις ὀνόματι Χιράμ Τζόνες, ὅστις ὑπεστήριξεν ὅτι ἕκαστον τῶν ἐν τῷ «Συμποσίῳ» τοῦ Πλάτωνος προσώπων εἶνε συμβολικὴ παράστασις ἀφηρημένης τινὸς ἐννοίας· καὶ δι' ὃ μὲν Σωκράτης τῆς σοφίας, ὁ Πausανίας τῆς ἐγκρατείας, ὁ Φαίδρος τῆς καλλονῆς, ὁ Ἀριστοφάνης τῆς εὐπρεπείας. Τὸ ἀνάγνωσμα συνεχίθησε μέχρι δακρῶν τὰς Πλατωνίζουσας κυρίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά. Ἡ ἐν Λειψία Ἰαθλονόβτικος ἑταιρεία ὤρισεν ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας τὸ ἐξῆς θέμα τοῦ Ἰαθλονόβτικου ἀγῶνος διὰ τὸ ἔτος 1891: Ἐκθεσίς τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἑταιριῶν καὶ θιάσων ἐπὶ τῇ βίᾳ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεύσι καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς μαρτυριῶν. Τὸ γέρας τοῦ ἀγῶνος εἶναι χιλίων μαρκῶν.

Ἐν Μαγεντία καὶ ἐν Στρασβούργῳ θὰ ἑορτασθῆ κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος ἡ 450στὴ ἐπέτειος τῆς εὐρέσεως τῆς τυπογραφίας.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας ὁ Γάλλος αἰγυπτιακὸς Ἀμελινὸς ὑπέβαλεν ἀνακοίνωσιν περὶ σπουδαιότητος τινὸς εὐρήματος, μέγα ἐπιχέαντος φῶς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν. Εἶναι δὲ τοῦτο χειρόγραφον εἰς κοπιτικὴν γλῶσσαν, ἀναφερόμενον εἰς τὰ κατὰ τὴν ἐν Ἐφέσῳ οἰκουμένην σύνοδον, ἣτις κατέδικασε τὸν Νεστόριον καὶ καθιέρωσε τὴν λατρείαν τῆς Παναγίας. Τὸ χειρόγραφον μετεφφράσθη προδήλως ἐκ τῆς ἐλληνικῆς, περιέχει δὲ ἐκθέσεων τῶν πράξεων τοῦ ἀρχιεπισκόπου Βίκτωρος, ἀποσταλέντος παρὰ τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κυρίλλου εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιον τὸν Β', καὶ ἀνακοινώσεως τοῦ Κυρίλλου πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον αὐτοῦ περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ γενομένων.

Ἐν τῇ Berliner Philologische Wochenschrift ὁ καθηγητὴς κ. K. Sittl κρίνει λίαν εὐφρῶως τὸ κατὰ τῆς ἐρασμικῆς προφορᾶς βιβλίον τοῦ κ. Θεοδ. Παπαδημητρακοπούλου.

Δι' ἐν ἀντίτυπον τοῦ δράματος τοῦ Σαίξπηρου «Αἱ εὐτράπελοι γυναῖκες τοῦ Οὐίνδσωρ» σπανιωτάτης ἐκδόσεως γενομένης τῷ 1602 καὶ τῆς ὅποιου μόνον τέσσαρα ἀντίτυπα ὑπελείφθησαν, ἐπληρώθησαν ὑπὸ παλαιολόγου ἐν Λονδίῳ 385 λίραις στερλίνας.

Ἐν Stratford-on-Avon τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι τοῦ Σαίξπηρου ἑορτάσθη τὴν 12)24 Ἀπριλίῳ ἡ 326 ἐπέτειος τῆς γεννήσεως αὐτοῦ.

Καλλιτεχνικά. Ἐν Βέρνη ἐκφύρθη κατὰ τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς τούτου ἡ ἐναρκῆς ἐθνικῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως, τῆς πρώτης ἐν Ἑλβετίᾳ γινομένης. Μέγα μέρος τῶν διὰ τὴν ἐκθεσιν τούτων ἀπαιτουμένων διαπανὸν κατέβαλε τὸ ἑμοσπονδιακὸν ταμεῖον, ἐξετέθησαν δ' ἐν αὐτῇ τὰ ἔργα 500 ζωγράφων καὶ γλυπτῶν.

Ἐγοράσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀμβέρσῃ μουσείου πίναξ τοῦ Ροῦβέν, ἀπεικονίζων τέσσαρας κεφαλὰς αἰθιῶπων. Ὁ πίναξ οὗτος θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν τελειοτάτων ἔργων τοῦ διασήμεου ζωγράφου.

Θεατρικά. Ὁ Βέρδης διέψευσε τὴν εἰδήσιν ὅτι ἀσχολεῖται νῦν ἐν Μιλάνῳ περὶ τὴν σύνθεσιν νέου μελοδράματος τοῦ Ρωμαιοῦ καὶ Ἰουλιέττης, τοῦ ὅποιου τὸ κείμενον ληφθὲν ἐκ τοῦ Σαίξπηρσιου δράματος ἔγραψεν ὁ Βόιτο.

Αἰετικόν

Χωρικὴ τῶν Ἀλλεων. Εἰκὼν Κένιχ, τοῦτο ἔχουσα τὸ χαρακτηριστικὸν ὅτι παριστᾷ τύπον χωρικῆς ἐν ἄλλῃ τὴν πραγματικότητι, χορδῶν, ἄχαριν, ἥμισυ ἐράσμιον, πολὺ δὲ διάφορον τοῦ ἐξιδανικευμένου τύπου τοῦ Δέφρεγερ καὶ ἄλλων τῆς σχολῆς αὐτοῦ ζωγράφων.

Εἰδος

Ἐπιφύλαξις. — Καὶ τί σοῦ εἶπε ὁ γιατρός γὰρ τὸ στομάχι σου; — Νὰ μὴν πίνω ροῦμι, νὰ μὴν πίνω κοινά, νὰ μὴν πίνω μπύρα... — Ἄγε ρακί βέβαια... — Ὁχ ἀδελφέ, δὲν τοῦ εἶπα τίποτε γὰρ ρακί, γιατί φοβήθηκα μὴ μου τὸ κόψῃς αὐτό.

Μεταξὺ φίλων. — Πάει ὁ καιρὸς ποῦ ἡ ἀγάπη τρέλαινε κόσμον — Τί λές, χριστιανέ, δὲν βλέπεις κάθε μέρα πόσοι παντρεύονται!

Παιδικὴ παραμυθία. — Γιατί εἶσαι τόσο χερουμένος, Μιμη; — Μ' ἔδειρε ἡ μαμά. — Καὶ χαίρῃσαι γι' αὐτό; — Ναι, γιατί τώρα θὰ πάη νὰ μοῦ φέρῃ γλυκό.

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εὐκολώτερα κρύπτεται ἡ σοφία δέκα σοφῶν παρὰ ἐνὸς μωροῦ ἢ μωρίας.

Θὰ ἐγράφοντο ὀλιγώτερα κακὰ βιβλία ἂν ἀνεγινώσκοντο περισσότερα καλὰ.

Ἡ ἀπόλαυσις ἐπιτελεῖται τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως τὸ ἀλμυρὸν ὕδωρ τὴν δίψαν.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ νοσῶντα ἄνθρωποι πιεζόμενα μεταξὺ τῶν φύλλων βιβλίου καὶ τὸν χάρτιν ῥυπαίνουσι καὶ τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων τῶν χάνουσιν. Ἀποφεύγετε καὶ τὰ δύο ταῦτα διὰ τῆς ἐπιστρώσεως ὀλίγου βάμβακος καὶ οὐχὶ ὑπερβολικῆς πιέσεως τοῦ βιβλίου. Μετὰ πέντε ἡμέρας τὰ ἄνθη εἶνε ἐντελῶς ξηρὰ καὶ ὁμοῦ εὐχώρα.

Ἀθῆναι

Ἀνεγνώστηρι